

необезпокоявано, формира приятелски кръгове, където хората срещат заради удоволствието да разговарят помежду си, означава че писателят се стреми да преодолее тази принудителна изолация между членовете на обществото с картината на социално необременено съществуване, целящо приобщаване на всички. Посещенията на двете жени - Глафира и Ана - през първото действие не са подчинени на някаква практическа нужда, освен желанието и на необходимостта да се поприказва. Героите, които символизируют това социално спокойствие, са лекар, художник, поет, ръководител на завод и две жени домакини, те са представители на художествено-творческата интелигенция, на технократ и на категория, която отвежда към стария свят.

Пиесата започва като дискусия за взаимоотношенията между мъжа и жената, за специфичните особености на мъжката и женската психология, като от нравствената плоскост се прехвърля върху социалната плоскост, актуализирайки имплицитни понятия като еманципация, дори феминизъм, подчертавайки предявяването на искания от страна на жената героиня за независимост и равнопоставеност. Диалогът следва условността на разговора - да не се разисква отделният случай, а той да се предизвика чрез извлеченото от него обобщение. Така диалогът се движи в привидността на явленията, без да споменава или разглежда реалността, отгласвайки се от идеалната представа за нещо, която е поддържана от колективния образ на света, спрямо който индивидуалният образ се подлага на проверка и на евентуална промяна. Социалната рамка се разширява, когато вниманието на говорещите се съсредоточава върху брачните отношения, виждайки като чистота и изневяра, свобода и доверие, като морална и юридическа отговорност. Шестимата герои на пиесата са групирани в три семейни двойки. В края на първо действие една семейна двойка осъзнава, че е изложена на разпадане и заплашва от разтрогване на брака. Второ действие постепенно разкрива втората и третата семейни двойки са поставени в същата ситуация. Трето действие представлява обсъждане на възможните действия на героите, така че чрез постъпките си да не загубят мястото си в обществото, което постановява комунистически морал в любовта, а думата „развод“ е табу за социализма. Ако последният статистически годишник на Царство България отбелязва 10 000 бракоразводите през 1942, последната година на своя отчет показва общо 2208, то статистическият годишник на Народна република България за съседните години изключва графата „бракоразвод“ и намекът, че все пак те съществуват, заобиколно присъстват